

עין משפט נר מצוה

אלו טרפות פרק שלישי חולין

רב א ב ג מ"י פ"ו
מלכות שמיטה
הלכה כ' כמנ עשין סנ
טושי' יד סמן נג טפין
א:

רבא ד מ"י שם הלכה
כא טושי' שם טפין כ:
רבא ד מ"י שם טושי'
שם טפין כ:
רבא ד מ"י פ"ט מלכות
כ' כמנ עשין סנ
טושי' יד סמן נג טפין
א:
רבא ד מ"י פ"ט מלכות
כ' כמנ עשין סנ
טושי' יד סמן נג טפין
א:
רבא ד מ"י פ"ט מלכות
כ' כמנ עשין סנ
טושי' יד סמן נג טפין
א:
רבא ד מ"י פ"ט מלכות
כ' כמנ עשין סנ
טושי' יד סמן נג טפין
א:

רבינו נרשום

כעוף של מים דמיון
כלומר אם נשבר העצם
אף על גב דלא ניקב
קרום של מוח (טריפה)
אבל בלב וקרקבן וכבד
דאין רובן להיות ירוקין
ונפלו לאור והיו ירוקין
ודאי נחמנו וטרפה אבל
בני מעיים שהם הדקים אם
נפלו לאור והיו בני מעיים
ירוקין שבה שכן רובן
לחיות ירוקין: ארומים
שהוא רובן: כלומר לב
וקרקבן וכבד שריון להיות
אדומין והיוקין או בני
מעיים שריון להיות ירוקין
והארומים טרפה: וירוקין
שהארומים כר: כלומר
בני מעיים שנפלו לאור
והארומים אינם ששלקן
וחזרו והיוקין טרפה: מ"ט
אגליא מלאת בחתייתו
קרום ששלקן: אדומין
שהיוקין ושלקן: כלומר
לב וקרקבן וכבד שנפלו
לאור והיוקין ושלקן
וחזרו והארומים שבה
מ"ט קרוא בעלמא הוא
דעלי בהו כשנפלו לאור
ולא נחמנו ממש: ולא
היה אדומין איסורא.
כלומר כיון דלא הורקין
כשנפלו לאור לא נימא
דלא ניבול אלא בשלקא
דאדומין איסורא לא
מחזיקין: דרסה או טרפה
בבבול כר: כלומר דרסה
ברבלי או טרפה שריכתה
בבבול: אחת זו ואחת
זו צריכה בבבול כלומר
בין שרודה או טרפה
בבבול בין שריצעתה
כחמה אע"פ ששחבה מעט
לעצ צריכה בבבול משום
ירוקין איביה: ניקבה
הגורגת או שפדקה.
כלומר דגם בעוף אינה
טרפה בניקב הגורגת אלא
לו מרוב חללו של נרנית
כדאמרין מקפלו ומניחו
על פי הקנה: מקום
שאין עושה אותו טרפה.
שלא ניקב קרום של
מוח: הנצה כלומר נוצה
הורקת שמינה עליה מפי
הצינור: הורו בטרפות
כרבי בופק: כלומר כר'
שהורקת בופק להחיר
כדחזין בבתימין אפילו
ניטל כך הורו בטרפות
אם ניטלה מן הבמה

באלו בני מעיים אמרו בקורקבן בלב ובכבד: אבל ריאה לא
חשיב כדאמרין לקמן (דף טו.) דאין ריאה לעוף לא ליניפל
ולא ליחמר ואף על גב דמסקי דחוקיה לגמרי היה אומר דאין לו
ריאה שלא היה נקי בתרגומים מכל מקום הוא אמת כדאמר רב
יחנא הויל רובו ללעוט מגיעות עליו:
איבעיא להו הורו בטרפת
לאיסורא וכרבי בופק
להתירא או דלמא הורו בטרפת
להתירא כרבי בופק אבל כרבי בופק
לא כבירא אהו. כן גרס רש"י ופירש
דמסקא ליה אס הורו בטרפת
לאיסורא כרבי טרפון דסנהדרין (דף
ג.) דהאכילה לכלבים וכן פירש ר"ח
ופסק בטרפת לחומר לחומר דמסקא
להאי הורו לחומר זהו תימה דהתם
חשיב ליה טועה בדבר משנה ור"ט
נמי חזר בו ומיהו שמה יש לחלק
בין כהמה לעוף דמאי למיר דהכא
מייר בטרפת של עוף דמיטריך טפי
ולכא למיפטע דמתי לוי דלא חשיב
טרפת כהדי יתר עליון צפוק משום
דלא מייר בפלוגתא כי היכי דלא
חשיב ניטלה הנוה לר' יהודה ומיהו
יש לתמוה אמאי לא מצינו לן הכא
אס הורו בטרפת ובופק בתרגומיהו
להיתרא דכי האי גונא מיעבי לן
פרק כירה (שם מו.) גבי הורס במנרה
כר' שמעון נגר דליכעיל ליה הורס
במנרה להיתרא וכרבי שמעון נגר
להיתרא או דלמא הורס במנרה
לאיסורא וכרבי שמעון נגר להיתרא
וגרסה דגרסינן בספריה הכא הורו
בטרפת להיתרא וכרבי בופק להיתרא
או דלמא הורו בטרפת להיתרא
כרבי בופק אכל כרבי בופק לא סבירא
להו ושמא יחא לך מסקא ליה
הכא אס הורו בטרפת לאיסורא
דמילתא דפשיטא היא דשריא כדמוכח
במסכת סנהדרין (דף ג.) דאפילו ר'
טרפון חזר בו וטועה בדבר משנה
חשיב ליה וזה לא מיעבי לן הכס
אס הורו במנרה להיתרא כיון שלא
הדליקו בה צלחה שנת להמירו
לנעילה כר' שמעון דמתי התם נר
שהדליקו בו צלחה שנת אכל כר'
שמעון דר' לא סבירא ליה משום
דחיייה נדיס דלא שייך התם למלות
הימר של מנרה צלחה של נר דמנרה
שלא הדליקו בה צלחה שנת לא שייך
לאסור מעטס מוקף אלא מעטס
נזין כדלמך התם דלית ליה חזקין
וגורין אטו דחוליות ונר שהדליקו בה
צלחה שנת משום מוקף אכל הכא
שייך למלות זה כזה דכי היכי דרבי לית
לית טרפות בופק כך לית להו טרפות
בטרפת כרבי בופק איבעיא להו הורו
בטרפת לאיסורא כרבי בופק להתירא או
דילמא הורו בטרפת להתירא כרבי בופק
אבל כרבי בופק לא סבירא להו תיקו אמר
רבה ואיתימא רבי יהושע בן לוי יגנו של זפק
נידון בווישה הויא אומר בר ביבי בר אביי
יכל שנמתח עמו: יצאו בני מעיה: אמר
רבי שמואל בר רב יצחק ילא שנו אלא שלא
היפך בהן אבל היפך בהן טרפה דכתיב
יהוא עשך ויכוונך מלמד שברא הקב"ה
כונניות באדם שאם נהפך אחת מהן אינו
יכול לחיות תניא היה רבי מאיר אומר
הוא עשך ויכוונך כרכא דכולה ביה ממונו
כהניו ממונו נביאיו ממונו שריו ממונו
מלכיו שנאמר ימנו פנה ממונו יחד וגו'
ההוא ארמאיה דחוייה לההוא נברא דרפל
ונפוק מעיניה אחיה לבריה ושחמיה קמיה
באחות

מאיגרא לארעא פקעיה כרסיה
אבל היפך בה טרפה. ככלל
קוני דמתימין הוא דטעמא
משום דסופו לניקב ולירקב:
שמועת

זכמא. מוציא כל המוח מן הקרום דרך פיה כמו שהיא אורדת
לחוט השדרה וממלא הקרום מים ואם יצא דרך המכה אבידות
שניקב הקרום. ילא מכנים בנקב ומוציאן ורואה אס
נחלצנו ידוע שנתערב המוח כהם: **בגילא דיעטא**. דפרשיית
במסמרי: **אווזי דידן**. הויל ותמיד

הן נמים: **שיעור ירוקין**. מחמת
האור: **הוריקה כבד כנגד בני מעיים**.
רשאה אחד של כבד תלי כנגד בני
מעין ורשאה אחד למעלה: **אלא**
ניטל. הא אמרן (לעיל דף ג.) ניטל
הכבד כשר: כרבי. גדול שדודו:
ירוקים כרבי. הדקים: **אדומין כרבי**.
הדקין וכן רגילין להיות ירוקין
וטרפה: **אדומין שחורין**. לב וקרקבן
שכן תמיד אדומין נפסקין אס הורקין
אלא ירוקין כיון דקין נפסקין כהדמיה:
לא אמרו אדומין כשרין אלא בלב
וקורקבן וכבד. שדרכן להיות אדומין:
קוטרא פיל כהו. מעיקרא ועכשיו
הכן מחמת המים היותם: **איגלא**
כספיהו. חרפתו דודאי נחמנו:
הלך. כיון דלמך דומיין דמנלי
ריעתייהו כי שליק להו: **לא ליכול**
איניש. עוף שנפל לאור אלא בשליקה:
לא מחזיקין. ויהא דלא מינכר ריעותא
כדיא לא טרפין לה אלא מיתמרה
דשליק לה וכן ריעותא: **לריס**
דיקא. אע"פ ששהתה מעט לעת
דשמה בשדרה השדרה ונפסק החוט:
בתני' הופק. (ו) כרס שהאכל
נקבן שם: **גפיה**. עלמות הכנפים:
נשכברו רגליה. מן הארבותה ולמטה
או אפילו למעלה ולא יא העצם לחזק
אכל יא לחזק מן כהמה המקשה
(לקמן עו.) דהוי טרפה: **נמרטו כנפיה**.
היינו טלה גדולה שעל גופה פלומה
כלע"ז. טלה היא הדקה הסמוכה
לכשר שאין לה קנים וכלע"ז מול"ש:
בב' ושכחו כלונו. יום שנת שנת
שם: **איבעיא להו**. דמתי הוראות
היו וזהו קלמך הורו בטרפת
לאיסורא כדמין כנסהדרין (דף ג.)
והאכילה רבי טרפון לכלבים וכרבי
בופק נמי להיתרא דאפילו ניטל או
דלמא הורו בטרפת להיתרא כרבי
בופק ואמרו דאס ניטלה האס כשרה
במתימין אכל כרבי בופק לא סבירא
להו: ה"ג הורו בטרפת לאיסורא
וכרבי בופק להיתרא או דלמא הורו
בטרפת להיתרא כרבי בופק אכל
כרבי בופק לא סבירא להו: נידון
כוושט. בנקב משהו: **כל שנמתח**
עמו. ממקום שהוא מתחיל לישך
לד הוושט להיות מיצר והולך: **עמו**.
עם הוושט: **נמסח**. נמשך דהיינו דף
המירר ולמעלה כדאמרין (לעיל דף
מה.) גבי מוח (ס) כל זמן שנגולגולת
נידון כמות המתחיל לישך נידון כמות
אלמא מקום מנרסן קרי משיכה: **היפך**
בן. כשהכניסו לחובי היפך עליו
למתחיתו או גועולה זו למעלה
ממכות שהיתה שהחליף זו למעלה
וזה למטה: **כונניות**. לשון ואת כט
(שמות לח.) שברא להם כנסים לישן
עלי ואם ירדו מנסיכין שוב אין
מתיששים: **כירא דכולא ביה**. כרך
שהכל בו ועל כנסת ישראל נאמר של
מושלכין מן ולא מעט אחר: **מטייניס**.
מעיו: **ושפתייה קמיה**. כדיתאנא ויחמשך
מעיו אלו: **לכריס**. של הנופל:
לאחות

שלא
היפך בהן. כלומר שכן אדם לא נגע בהם ונכנסו מעצמן במעייה: כונניות. תיקונים: כרכא דכולא מה. כלומר מה הורקת הורו דכולה הורו (אם הונף צריכה) (בהי כל שריכו של גוף):

א: נראה דמי אחת היה לרבינו כהן דגרי ירוקין שהחזיקו לא התי' שליק להכיר וכו' ר' אהבה א"ר ב"ר נבש בעל העיטור דיש גוססין נוסק בדבר שחלף טרפה ונדרת נחמן כשרה ע"פ. נראה דל"ל אלא אם מקום הנקבים הוא
בשיעור דמי חלל של נרנית ודאמרין לעיל כופא חלף מקפלו ומתינו על פי הקנה כ'.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones